

Sygn. akt VII U 1755/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 lipca 2015 r.

Sąd Okręgowy w Lublinie VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodnicząca – SSO Grażyna Cichosz

Protokolant prot. sądowy Przemysław Ochal

po rozpoznaniu w dniu 3 lipca 2015 roku w Lublinie

sprawy Z. G.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w L.

o prawo do emerytury

na skutek odwołania Z. G.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w L.

z dnia 15 lipca 2014 roku znak (...)

zmienia zaskarżoną decyzję i ustala Z. G. prawo do emerytury od dnia (...) roku.

Sygn. akt VII U 1755/14

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 15 lipca 2014 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L. odmówił Z. G. przyznania prawa do emerytury, gdyż wnioskodawca nie udokumentował 15-letniego okresu pracy w szczególnych warunkach.

Odwołanie od powyższej decyzji wniósł Z. G. domagając się jej zmiany i przyznania prawa do emerytury. Podnosił, że pracował w warunkach szczególnych.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie.

Sąd Okręgowy ustalił i zważył, co następuje:

Z. G. urodzony (...) w dniu 1 lipca 2014 roku złożył wniosek o emeryturę. Nie jest członkiem otwartego funduszu emerytalnego. Przed organem rentowym udowodnił 26 lat, 9 miesięcy i 14 dni okresów składkowych i nieskładkowych (okoliczności bezsporne).

Wnioskodawca w okresie od 6 grudnia 1971 roku do 31 grudnia 1992 roku pracował w D.- (...) Spółdzielni (...) w L. w pełnym wymiarze czasu pracy. Od 6 grudnia 1971 roku do 9 stycznia 1974 roku pracował na stanowisku zbijacza elementów drzewnych, od 10 stycznia 1974 roku jako suszarnik, a od 1 kwietnia 1977 roku do 31 grudnia 1992 roku jako operator urządzeń mechanicznych obróbki gumy (świadcstwo pracy – k. 7 akt ZUS).

Od 10 maja 1994 roku do 31 grudnia 2011 roku wnioskodawca pracował w pełnym wymiarze czasu pracy u E. G. prowadzącej działalność gospodarczą pod firmą Produkcja (...) z(...) E. G. jako operator mechanicznej obróbki gumy (świadczenie pracy – k. 8 akt ZUS).

Z. G. w okresie od 1 kwietnia 1977 roku do 31 grudnia 1992 roku (15 lat i 9 miesięcy) był członkiem Spółdzielni (...) tak jak wszyscy pozostali pracownicy. Jednak pracował w oparciu o umowę o pracę, a jego wynagrodzenie było liczone akordowo, a nie w oparciu o dniówki obrachunkowe. Nie czerpał także żadnych profitów z tytułu członkostwa. Spółdzielnia zajmowała się produkcją wyrobów drzewnych i gumowych. Wnioskodawca w powyższym okresie czasu obsługiwał prasę do wytwarzania gumowych uszczelek. Otrzymywał formę oraz gumę, którą następnie zgniatał w prasie pod wpływem nacisku i wysokiej temperatury. W trakcie formowania uszczelki ulatniały się substancje chemiczne. Naddatki usuwali chałupnicy. Wnioskodawca nie zajmował się ani walcowaniem gumy, ani naprawami prasy w przypadku awarii. Jeżeli zaszła taka konieczność korzystał z innej prasy, których w zakładzie znajdowało się 12 na 8 pracowników do ich obsługi (zeznania wnioskodawcy – k. 11v-12, 19v, zeznania D. H. – k. 18v-19, zeznania J. K. – k. 19-19v).

Powyższy stan faktyczny ustalony został na podstawie powołanych dowodów. Zeznania wnioskodawcy oraz świadków zatrudnionych w tym samym zakładzie były wzajemnie zgodne. Ich relacje wzajemnie się uzupełniały i ze sobą korelowały. Nie były także sprzeczne w żadnym stopniu.

Odwołanie Z. G. jako zasadne zasługuje na uwzględnienie.

W ocenie Sądu Okręgowego zgromadzony materiał dowodowy pozwala na jednoznaczne przyjęcie, że wnioskodawca wykonywał pracę w warunkach szczególnych jako operator urządzeń mechanicznych obróbki gumy od 1 kwietnia 1977 roku do 31 grudnia 1992 roku (15 lat i 9 miesięcy). Należy wskazać, że pracę A. G. pracującego na takim samym stanowisku jak wnioskodawca i w tym samym zakładzie uznano za pracę w warunkach szczególnych (akta sygn. akt VII U 1477/13).

Są to prace wymienione w wykazie A w dziale IV, pozycja 21, produkcja i przetwórstwo wyrobów gumowych, ebonitowych oraz półproduktów i środków pomocniczych do tych wyrobów; produkcja sadzy, rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8, poz. 43 ze zm.).

Ustalenie, że wnioskodawca pracował we wskazanych okresach w warunkach szczególnych przesądza o uznaniu odwołania za zasadne.

Zgodnie z art. 184 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity: Dz. U. z 2013 roku, poz. 1440 ze zm.), mężczyznom urodzonym po dniu 31 grudnia 1948 roku przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku przewidzianego w art. 32, 33, 39 i 40, jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy osiągnęli okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymaganym w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż 65 lat - dla mężczyzn oraz okres składkowy i nieskładkowy, o którym mowa w art. 27. Emerytura taka przysługuje pod warunkiem nieprzystąpienia do otwartego funduszu emerytalnego albo złożenia wniosku o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa. Od 1 stycznia 2013 roku nie jest wymagane rozwiązanie stosunku pracy przez ubezpieczonego będącego pracownikiem.

Według art. 32. ust. 2 za pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach uważa się pracowników zatrudnionych przy pracach o znacznej szkodliwości dla zdrowia oraz o znacznym stopniu uciążliwości lub wymagających wysokiej sprawności psychofizycznej ze względu na bezpieczeństwo własne lub otoczenia. Ustęp 4 stanowi natomiast, że wiek emerytalny, o którym mowa w ust. 1, rodzaje prac lub stanowisk oraz warunki, na

podstawie, których osobom wymienionym w ust. 2 przysługuje prawo do emerytury, ustala się na podstawie przepisów dotychczasowych.

Zgodnie z § 2 ust. 1 Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku okresami pracy uzasadniającymi prawo do świadczeń na zasadach określonych w rozporządzeniu są okresy, w których praca w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze jest wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy. Według § 3 cytowanego rozporządzenia za okres zatrudnienia wymagany do uzyskania emerytury, uważa się okres wynoszący 20 lat dla kobiet i 25 lat dla mężczyzn, liczony łącznie z okresami równorzędnymi i zaliczanymi do okresów zatrudnienia. Natomiast § 4 ust. 1 rozporządzenia stanowi, że pracownik, który wykonywał prace w szczególnych warunkach, wymienione w wykazie A, nabywa prawo do emerytury, jeżeli spełnia łącznie następujące warunki:

- 1) osiągnął wiek emerytalny wynoszący: 55 lat dla kobiet i 60 lat dla mężczyzn,
- 2) ma wymagany okres zatrudnienia, w tym, co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach.

Jednocześnie przepis art. 1 § 2 rozporządzenia stanowi, że właściwi ministrowie, kierownicy urzędów centralnych oraz centralne związki spółdzielcze w porozumieniu z Ministrem Pracy, Płac i Spraw Socjalnych ustalają w podległych i nadzorowanych zakładach pracy stanowiska pracy, na których są wykonywane prace w szczególnych warunkach, wymienione w wykazach A i B.

Sumując powyższe, aby nabyć prawo do emerytury wnioskodawca musiał spełnić łącznie następujące warunki:

- 1) osiągnąć obniżony do 60 lat wiek emerytalny;
- 2) nie przystąpić do otwartego funduszu emerytalnego;
- 3) na dzień 1 stycznia 1999 roku udowodnić:
 - a) co najmniej 15-letni okres wykonywania prac w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze oraz
 - b) staż pracy w wymiarze co najmniej 25 lat.

W ocenie Sądu Okręgowego wszystkie te przesłanki zostały przez wnioskodawcę spełnione, toteż należało ustalić Z. G. prawo do emerytury od dnia (...) – od dnia ukończenia 60 roku życia.

W tym stanie rzeczy, na podstawie powołanych przepisów oraz art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. Sąd Okręgowy orzekł jak w wyroku.